

Sedím a mám ten divný pocit

Kdo nehrál, ten ho nikdy nepoznal

Mám sucho v krku

KATAPULT

Ančaband si žil hlučným a spokojeným životem zábavové kapely a ze své rezervace drápky příliš nevystřkoval. Docházelo k tomu jen vyjimečně - za ukázkový příklad lze považovat účinkování na maturitním plese v Písku, kde byl předveden celý sortiment povedených žertovných kousků z repertoáru členů kapely. Bubeníkem bylo tehdy ještě Prase, takže představení rozhodně nepostrádalo pestrostí. Namátkou bych jmenoval alespoň nejúspěšnější čísla vydařeného slavnostního večera. Zejména šlo o: úvodní vypadávací zvukaře, řidiče a prázdných lahví z vozidla, šplhání po oponě za využití přírazů zuby, soutěž "Kdo se dřív poblije" na otevřené scéně a v neposlední řadě bleskové striptýzové číslo se závěrečným vysunutím nepěkných končin na ředitelství školy při scéně "Sledujte, co nám můžete políbit". Graduující vystoupení tehdy bohužel přerušila policie, která umělce vyvedla z prostor kulturního domu, a tak se dodnes neví, co všechno měl ještě Ančaband v šuplíku.

Lze tedy říci, že zájem o účinkování oblíbené kapely ve vzdálenějších oblastech tu kdysi byl. Bohužel, čím dál Ančaband jel, tím víc toho stačil po cestě vypít, takže nakonec ze spolupráce s přespolními pořadateli sešlo. Zdá se, že ostuda provázející Ančaband mé vskutku charakter nadnárodního hnutí, neboť první pořadatel mimo "Kout za Blatnou", který se po letech ozval, byl z městečka Fronhausen nedaleko Frankfurtu...

Ančaband má dnes důležitou schůzi. Překvapivě v Baru. Frčím proto do Blatné, abych se dozvěděl podrobnosti o zvláště vypečené akci- vystoupení našeho souboru na srazu motorkářů kdesi za Frankfurtem nad Mohanem.

Do proslulého hnízdiště blatenské chlastomafie dorážím prakticky popaměti. U baru vidím Datla ve velice živém rozhovoru se Strakapoudem. Z Datlova pokřiku celkem snadno usuzuji, že pýcha souboru se zase vyznamenala. Zjišťuji, že v Baru se podávaly pečené ryby, připravované v horkovzdušné troubě. V kuchyni však provedl inspekci Strakapoud. Výsledkem tohoto zásahu byla nejen zničená trouba, ale i vyražené pojistky v celém objektu. Datel je rozezlen. Nikomu by celkem nevadilo, že se musí chlastat potmě, ale bez elektriky nejde ani pivní čerpadlo v pípě! Nejméně polovině hostů jde o život! Když k tomu připočtu nedávné extempore, kdy si náš démon půjčil od kamaráda kolo, že se dojede domů vysprchovat a vrátil se za tři dny na kole úplně cizím, chápu Datlovu snahu o očištění štítu rodiny. Většina lidí by se tvářila v tvář takovému přívalu kritiky sesypala. Strakapoud se však šklebí obvyklým fuckerským způsobem a navíc se drze dožaduje, aby Datel alespoň trochu poskakoval, jako když nadává někomu z kapely Mlha. Když Datel vteřinu vymýšlí nové nadávky, vznáší povedený bratříček žádost o zapůjčení klíčků od auta. Prý, že poveze ségru na Orlick. Datel mu ve vzteku odsekává: „To je tvoje ségra, odvez si ji tam jak chceš,“ čímž hrubě bortí pracně budovanou obžalobu. Alespoň tedy smířlivěji dodává: „Tobě pučím tak maximálně pistolí!“ Reakce davu je bouřlivá: „Né, pistolí né, to hovado by se do sebe netrefilo a koupil by to někdo z nás!“ Datel, potěšen sympatiemi kolektivu ještě suše oduší: „Tak mu pučím provaz...“ A hádka je zcela zažehnána. Série vydařených špílčů přispívá k znovunastolení srdečné nálady, ovšem tak už to v Baru přece chodí.

Ještě využívám situace, abych taky přispěl svojí „troškou do baru“. Inspirován pohledem na spálenou šňůru od zlikvidované trouby, vyprávím zážitek z víkendů. „Představte si, že Strakapoud dokázal rozbít centimetr tlustý sklo sto dvacet na šedesát, aniž by bylo na elektriku!“ Nedůvěra, nesouhlasné mručení znalců... Nicméně pokračuji: „Rozbil ho totiž lampičkou, která už ovšem na elektriku byla!“ -Viditelné rozjasnění výrazu posluchačů. Mně ale nezbyvá, než důvěru v logické rozuzlení zklamat: „Na celý věci mi ale hapruje to, že tu lampičku srazil ze zdi svojí židli, která tedy na elektriku nebyla.“ Kdosi dodává, že by se nám vyplatilo nějakou takovou elektrickou židličku mu pořídit, a proč prý na kamarádovi šetřit, proč prý ne rovnou křesílko...

Ale to už se zcela nepokrytě bavíme. Hodnotný rozhovor na téma „Kdy jsem ztratila panenství“ vedou i místní povalečky. Z jejich debaty zaznívá zajímavý názor, že „ztratit“ je sloveso, které se týká například ztráty peněz, nebo dokladů, prostě, co nasere. V otázce věku se trumfují skandálními číslovkami, většinou jednocifernými. Dnes je však na programu něco jiného, než obvyklé nevázané veselí. Skupina se odebírá do salonku, kde Datel provádí briefing, týkající se události mimořádné i v dějinách Ančabandu, tedy zájezdu do Německa. Situace se má zhruba takto: Před nějakým časem se v Baru domestikovala parta německých autodopravců, odkudsi zpoza Frankfurtu nad Mohanem. Vozí v kamionech něco do Čech a zalíbilo se jim právě v Blatné. Ono- když už sem takovej nalítec, že si z této země vyberu právě Blatnou, tak musím zákonitě skončit v Baru. No a právě toto potkalo naše německé přátele. Zvláště významnou figurkou z nich je jistý Míša, který se záhy spřátelil s Datlem a Mirčou, potažmo pak s ostatními členy kapely. Míša je kamarádský chlapík a často spolu rádi v rámci možností pohovoříme. Překvapující je to, že nejvíc si mají co říci s Mlhou, ač prokazatelně neexistuje jediné slovo, kterému by oba dva současně rozuměli. K veliké radosti ostatních se tedy dorozumívají jakousi zapomenutou formou klínového písma, kteréžto znaky ryjí na účtenky, bohatě své rozhovory ilustrují.

S Míšou jsme se spřátelili natolik, že dokonce několikrát navštívil naši zábavu. Jak už to u kamarádů chodí, sveřepě tvrdil, že se mu to velice líbilo. Nikdo si tím nijak zvlášť nelámal hlavu, takových ze slušnosti vyřčených pochval jsme slyšeli už fůry. Proto nás dost zaskočilo, když nám Míša, mimojiné zatvrdělý motorkář, sdělil, že jsme pozváni na sraz jejich eskadry, jakožto kulturní perla večera. A podrobnosti o tomto výletu se máme dozvědět právě teď.

Miša nám zapůjčil dodávku Volkswagen, neboť žádné z našich aut by nedojelo ani na hranice. Odjezd byl stanoven na dvanáctou hodinu páteční. Tím pádem sraz nejpozději v jedenáct (kde asi) v Baru. Dohodli jsme, které nástroje a aparatura s námi vycestují do Evropy, probrali formální stránky věci a zamítli Strakapoudův nápad vzít si na cestu sud. Diskuse byla konstruktivní, jen jsme všichni želeli absence Bártyho, kterému povinnosti v Bumble Bee nedovolily spoluúčast. Nevybírávé urážky se pak snesly zejména na adresu armády, kterážto prohníla instituce povolala do svých řad na cvičení kapelníka Milhu. Jakožto náhradu za odvedeného šuhaje jsme vybrali Štajnera, známou to figurku barovou. Štajner je zkušený muzikant, pokud se totálně neožere, bude Anče dělat jenom čest! Celkový dojem z naší porady je ale vcelku pozitivní, těšíme se, jak přivedeme německé publikum v úžas a vrátíme se ověnčení vavříny.

V pátek jsem vyrazil na jedenáctou v pohodě do Strakonice pro pas. S údivem jsem totiž minulý týden zjistil, že šest let po textilní revoluci mám ještě bolševický. Není divu, zásadně totiž neopouštím svoji milovanou vlast. Ne, že by v tom byly nějaké ušlechtilé city, ale v cizině maj drahý pivo. A tak jsem byl nucen zaplatit krvavé peníze za promptní zhotovení tohoto dokladu. Do Blatné jsem dorazil před dvanáctou a celkem mě nepřekvapilo, že přípravy k odjezdu značně vážnou. V této souvislosti je nutno pochválit Strakapouda, který zodpovědně vyčkával v místě domluveného srazu a lámal jeden půllitr za druhým. Léčil si zřejmě trauma z toho, že s námi nejede jeho nejlepší ančácký přítel. Tolik se na ten sud těší! Další události popíšu jen heslovitě, těžko totiž souvisle vyprávět o jakékoli akci naší kapely: Jezdí se libovolnými směry Blatnou. Na kohosi se čeká. Vyšetřuje se, kdo zavinil, že se neví, na koho se má čekat. Kdosi se hledá v poliklinice. Je nalezen, ale neví se, k čemu je nám platný. Nakládají se namátkou vybrané reprobedny, vzápětí se vykládají a nakládají jiné. To pokračuje do chvíle, kdy jsou vyčerpány všechny kombinace, ze kterých lze sestavit funkční aparaturu. Po kompletizaci realizačního týmu a potřebného vybavení se zakupuje proviant. Dvě basy lahváčů, dva litry Bechera. Dodávka opouští Blatnou. Po třech kilometrech ujetých směrem na Frankfurt se Strakapoud domáhá v Tchořovicích zastavení. Sledujeme ho, jak pobíhá po hrázi tchořovického rybníka. Odzbrojujeme Strakapouda, který vleče zbytek německého kulometu. Po nové kompletizaci posádky vyjíždíme směrem na Nepomuk. Je něco po třičtvrtě na dvě. Odbočkou na Oselce končí území probádané Ančabandem a záhy ustávají poznámky, kterými obvykle naši umělci glosují společné cestování. (Tady sem se vožral, támhle sem švácal, tamhle sem švácal, tady se nám posral na pochodáku učitel...) Seriózně o tom vyprávět zkrátka nelze.

Situace v automobilu se postupně stabilizovala takto: V řízení se střídal Datel se Štajnerem, zatímco v prostoru pro pasažéry se požívání lahváčů věnovalo trio tvořené mnou, Strakapoudem a Bandaskou. Sporadicky vypomáhaly Evča s Mirčou, ale spíše bych vyzdvihl jejich funkci esteticko- konverzační, než násavnou.

Před Nepomukem jsme nečekaně ožili, neboť v bažině pod silnicí se válel převržený tahač s cisternou, který evidentně původně přijížděl od Plzně. Z dálky jsme na kolosu přelouskali nápis „Gambrinus“ a vzrušení dostoupilo vrcholu. Bohužel, zblízka jsme odhalili, že jde o „Tankplus“, což zcela zchladilo vášně. O tekutinu, vytékající do Ladovského rybníčku pod strání, už také nikdo nejevil zájem. Dokonce i Strakapoud vrátil zpět spacák a ostatní výstroj, kterou si přichystal pro táboření ve stavidle.

Poměrně komplikovaný průjezd Plzní nám zpestřila Evča, která na Borech radostně upozorňovala na rozsáhlý komplex budov, v nichž tráví své mládí. Jsou to vysokoškolské koleje.

Na výpadovce z Plzně nás zaujal štrůdl stopařů, kteří mávali cedulemi s pestrobarevně vyvedenými zeměpisnými názvy míst. Celkem normálně vypadaly ještě takové Přimdy. Posměch jsme měli z drzosti Regensburgů, ale blbovi s nápisem FRANCIE nebylo lze odolat. Datel navzdory nepřehledné situaci prudce zahaltoval a už jsme měli kolíka mezi námi. Bohužel to nebyl právě konverzační typ. Zato byl národností slovenské, což by samozřejmě nebylo na závadu, ale já od dob vojenské služby cítím k podobně postiženým obyvatelům Asie nedůvěru. Nechci vás tedy ovlivňovat svými názory, a proto bez komentáře povyprávím o tom, co jsme se od našeho spolucestujícího dozvěděli: Lahváče nepije. Jednak je zapřísařhlý abstinents, jednak je mu blbě ze včerejška, kdy byl na šrot. Miluje vojenský život, a tak se jede nechat najmout do cizinecké legie. Je to jeho jediná šance, protože jen tam ho vezmou, i když nebyl na vojně. Té se vyhnul, neboť je zatvrzelý pacifista. Navíc je vegetarián, nesnese pomyslení, že by kvůli němu zahynulo byt' jen zvířátko. Ráno přijel do Plzně z Frankfurtu. Že tam právě jede zpět je v pořádku, má to odsud do Francie kousek. Atakdál...

S blízkostí zemské hranice se stále zřetelněji začal projevovat fenomén českého pohraničí na prahu třetího tisíciletí- vietnamští mongoláci se stádečky trpaslíků. Ančaband vycítil, že se jedná o něco ještě zrůdnějšího, než je naše umění a spravedlivě se rozhořčil. Nevybírávým nadávkám však byl brzy konec, protože jsme vjeli do Přimdy, posledního místa, kde je možno zakoupit lahváče. Při inventuře v jejich skladu jsme s hrůzou zjistili, že naše zásoby jsou z nadpoloviční většiny vyčerpány. A to jsme teprve ladili formu! Okamžitě byla zorganizována výprava do místního supermarketu (dříve samoška), s cílem doplnit vzácnou tekutinu. Kupodivu se tato záchranná akce obešla bez průseru. Tedy, když nepočítám to, že Štajner, (který se vychloubal, jak večer bravurně projede Frankfurtem) totálně zabloudil s pojízdným košíkem v pavilonu paštíků, a že Strakapoud si zakoupil jakýsi bezprecedentně zapáchající sýr, kterým způsobil v autě nemalé pozdvížení estétů. Tuto kvalitu, hrnoucí se vrchem, ještě podporoval neméně hodnotnými útoky zdola, až mu Datel vyčínil oblíbenou průpovídkou: „Ty vole, ty si sežral něco živýho a vono to v tobě chcíplo, ne?“ Osočený jeliman se tradičně nevzrušil a dokonce přidal z vlastní dílny: „No, he he, ale eště se to stačilo posrat!“

Na čáru už to bylo kousek, a tak se přiblížil okamžik, který se mohl stát pro naši výpravu osudným. Vývoz aparatury do zahraničí není totiž úplně jednoduchá záležitost. Možnost pašování prakticky čehokoli je tu nabíledni a to nehovořím o případných postizích za převoz věcí, na které se vztahuje clo. Zvlášt' u takové bandy administrativních salámistů, jako jsme my (vše se řídí

heslem „Nejsme v koncentráku“) byla jediná možnost spolehnout se na benevolenci celníků. Evča sice sepsala na jakýsi ušmudlaný papír seznam našeho vybavení, ale nikdo příliš nevěřil, že by to mohlo být k něčemu dobré. Takže hlavní trumf byl fax, kterým nás zvala neexistující organizace pro rozvoj českoněmeckých vztahů na své oslavy a zapřísahala každého, koho potkáme, aby nám pomáhal. Poslal nám to samozřejmě Míša a všechno bylo zcela vyhané. Zato to působilo velmi věrohodně. Problémy mohly vzniknout též díky německé značce auta a i legionář na palubě disponoval celou řadou netušených možností! Proto bylo rozhodnuto, že se musíme na čáře chovat naprosto vzorně a neprovokovat.

Český hraničář při pohledu na osádku vozu nasadil masku chápacího dobráka a pokusů o průzkum bagáže zanechal, když mu ujela noha po lahváči. K naší hrůze mu Strakapoud neustále tykal a drze se vyptával na příšerné voloviny. Chlapík se naštěstí nenechal vyvést z konceptu. Omylem očenichal papír od Strakapoudovy svačiny a zhnuseně zavelel k odjezdu. Za naprosto nepřipustné chování byl náš oprásklík ihned tvrdě pokárán, čemuž se srdečně chechtal až na německou celnici.

Tamější personál se k nám choval nepoměrně odměřeněji. Jeden z uniformovaných mužů vstrčil hlavu do auta a otázal se, jestli máme něco k proclení: „Cigareten?“ - to při pohledu na tvrdě šlukující holky. Mě a Bandasku odhadl na: „Alkohol, fůdka?“ Zato Strakapoudovi, s jeho zanedbanou vizáží se podařilo vyloženě zabodovat, neboť dotaz určený jemu zněl: „Hašiš, marihuána?“ Tázaný, nejen že se nepředstavitelně zašklebil, ale navíc majetnický poplácal nejbližší cestovní vak a spokojeně pronesl: „Ja, funf kilogram!“ a zpupně se zachechtal.

Než mohl být provokatér patřičně podchycen, odvedla celníkovu pozornost naštěstí Mirča, mávající mu před očima Míšovým faxem, který přecejeno dodával naší misi jakýs takýs punc oficiality. Nad dokumentem se shromáždilo i ostatní osazenstvo budky a za neslibného mručení pročítali Míšovy lži. Záznak se však konal i tentokrát a my se ocitli na území Spolkové republiky. Nemohu ovšem říci, že jsme z celnice spořádaně odjeli. Spíš nás z ní vykárali. Okamžitě nastal chaos, neboť se pátralo po telefonní budce. Míša totiž pravděpodobně nepředpokládal, že se průjezd hranicí zdaří, a proto aby si s námi zbytečně nepřidělal starosti, měli jsme se mu ozvat až z německé strany. To se nakonec v jednom malém městečku podařilo. Nemají tam na nás asi nejlepší vzpomínky, protože jistý člen výpravy, kterého už snad ani nebudu jmenovat, pokřikoval na děvčata oplzlosti, a to jakousi mezinárodní svahilštinou (sexperanto). Ovšem daleko hůř jsem se do dějin obce zapsal já, neboť jsem do odpadkového koše odnesl obal od jeho sýru.

Cesta do nitra Říše probíhala poklidně. Nedá se říct, že by byla nějaká velká nuda, ale sebevešelejší společnost těžko odolá fádnosti německých dálnic. Vzhledem k tempu, kterým jsme do sebe lili lahváče, bylo nutno zhruba každou půlhodinu stavět za účelem našich tělesných potřeb. Tým šoférů přestal asi po desátém mezipřistání jevit pochopení pro náš zdravý metabolismus a na palubě nastaly potyčky. Jinak se ale vedly velice hodnotné rozhovory, během nichž jsme dospěli k nejednomu pozoruhodnému závěru. Zde bych zejména vyzdvihl Štajnerův názor na to, co je to *PŘEDNÍ NAHON*. Jakkoli mají moje spisky nevalnou mravní úroveň, přičítá se mi tuto chlívárnu svěřit papíru. Ale to bych chodil kolem kaše, pokud někoho z vás tato myšlenka blíže zajímá, ať Štajnera kontaktuje osobně. Zvlášť doporučuji, pokud by se mezi čtenáři našla nějaká zvědavá dívka. Štajner *PŘED NÍ* jistě rád předvede!

Dalším zdrojem zábavy byla kazeta pánů Svěráka a Uhlře, s názvem *Hodina zpěvu*. Kolikrát jsme ji po cestě otočili, to by se velice těžko počítalo. Ostatně to, že s tímto druhem ptákovin Anča se zalíbením koketuje, je známá věc. Pro znalce těchto písní uvedu, že při verši (v jedné zcela nevině skladbě)

Už se nese do bárů,

pětatřicet pohárů,

propuklo v autě nadšení, neznající mezí. Ctihodní pánové by se patrně podivili, čím si tolik šplhli u bandy zhýralých zvrhlíků, ale vy možná tušíte, nebo ne?

S přibývajícím soumrakem se stávalo stále obtížnějším pátrání po plných lahváčích, ale nikdo tomu zatím nepřipisoval zvláštní důležitost. I když jaksi podvědomě jsme začínali tušit, že množství zkonsumovaného piva značně převyšuje smělé prognózy.

Poziční světla letadel, kroužících kolem frankfurtského letiště, se nám pak nad hlavou začaly rojit za úplné tmy ale i vyložené žízně. Několik posledních lahvinek se sice ustrašeně tisklo v rohu jedné bedny, ale přístup k nim naprosto neprodyšně blokovala pyramida kytar a zesilovačů. K cíli to však bylo už jen pár desítek kilometrů. Funkce navigátora se chopila Mirča a patří jí obdiv, protože se jí podařilo elegantně minout Frankfurt a s celkem profesionální jistotou vést vozidlo až před hospodu ve Fronhausu, to jest městečku, kam jsme mířili. Horda se ihned nahrnula do výčepu, ale ceny piva nám připomněly naši národní hrdost, takže byl hostinský poctěn pouze majestátem ignorace. Opět bodovala Mirča, která se dokázala probojovat k telefonu a vyslat signál na Míšovu základnu, že jsme zde. Nebýt toho, že při akci ztratila peněženku, mohla se stát vážnou kandidátkou na Mlhův kapelnický úřad. Zatímco Mirča telefonovala, pozorovali jsme zděšeně místní opilce, kteří se věnovali popíjení neuvěřitelných roztoků, vzniklých kombinací piva s prakticky se vším, co výčep nabízel. Míšu jsme pak raději očekávali venku u auta, a tak Datla napadlo, že už by si též mohl dát lahváč. Při této příležitosti, že se alespoň spočte, kolik jsme my tři, tedy Bandaska, Strakapoud a já, po cestě vlastně vylokali. Nejenže nic nenašmátral, ale navíc vyčíslil ztráty šokujícím numerem 58, které i nás uvedlo v úžas.

Trapné mlčení nastalo po vyslovení obžaloby! Stovky kilometrů od domova, v hospodě třetinka za pět márů a Ančaband bez piva! Střízlivý Štajner neměl daleko k pláči.

Nastal přesun, který bych neváhal označit za zmatený i kdyby při něm Mirča nezjistila ztrátu peněženky a nejela se hystericky pokřikovat nesouvislé povely. Když jsme stanuli před motorkářským klubem, rozdělila se výprava na dvě části. Mirča s Míšou

se vydali pátrat do hostince, my ostatní zápolili se zavazadly a pokoušeli se je vybalovat z dodávky. Po chvíli se záchranná výprava vrátila i s kýženou šrajtoflí a Mirčina chvála na německou poctivost neznala mezí.

Pak jsme byli uvedeni do areálu. I takoví ignoranti, jako my, museli smeknout před originalitou klubu. Jeho rozsáhlé prostory se rozkládaly v budově bývalé věznic! Jenže ne nějaké moderní, ale staré klasické, ve které si to bezpochyby kroutil ne jeden loupežník. Kombinace středověké šatlavy s moderním vybavením a vkusnou květinovou výzdobou působila veskrze démonicky. V rámci chvály jsem pozoruhodný objekt označil jako „Gestapopalast“, čímž jsem si moc nešplhnul. Dá se říct, že tak byla zahájena předlouhá řada našich trapasů a nedorozumění. Naši přátelé, a Němci vůbec, nemají smysl pro určité odstíny jemné legrace. Vůbec nechápu švejkoviny, černý humor je jim naprosto lhostejný a veselé špičkování o neslavné Adolfově anabázi vyložené budilo rozpaky, ba i pohoršení, zatímco v Blatné patří právě toto k projevům nejvytříbenější společenské konverzace. Jako příklad naprosto nevhodného vtípku pro německé lidové vrstvy uvedu jeden případ, o kterém mi vyprávěl kamarád. Stalo se na zcela jiné motorkářské akci: Při zvláště bujarém večírku na počest srazu chopperů se jistý ztepilý harleyář jal oblažovat německou dívku. Nutno podotknout, že ne za jejího zcela nadšeného souhlasu. Místo předpokládaného pištění blahem se pánovi dostalo několika kousanců do okovaného předloktí a navíc byl častován celou řadou vybraných lichotek. Přesto však neztratil rozvahu a dceru árijské rasy srovnal do latě slovy: „Prohráli ste válku, tak drž!“ Tak toto přesně je legrace, která se Němcům nelíbí. Zde podotýkám, že za to, že jsme zájezd ve zdraví přežili, vděčíme zejména ledabylým pedagogům, kteří měli Strakapouda na němčinu. Tím pádem zůstala přešřel hovadin utajena a hostitelé se při bouřích našeho řevu pouze nechápavě usmívali.

Nesmím zapomenout na to, jak na nás pamatovali s občerstvením. To byla pochopitelně první věc, o kterou jsme se nenápadně začali zajímat. Byli jsme uvedeni do hlavní hodovní síně a usazení kolem dlouhého stolu. Míša nám představil několik svých přátel, kteří na sraz již dorazili. Poté se vytasil se zásobami, které si pro pohoštění vzácné návštěvy přichystal. Šlo zejména o celou řadu miniaturních basiček s titěrnými lahvemi piva. Dodnes si nejsem jist, jestli to byly třetinky, nebo dvoudecky. K hubě se v každém případě přikládaly pouze jednou. Pokud po prvním loku ještě něco při dně zbylo, nestálo za to butýlku odkládat a druhý lok to pojistil. Strakapoud nedokázal skrýt své zklamání a zásadně o tomto druhu lahváčů hovořil jako o „Hurvíncích“. Hurvínci však nebyli tak nevinní, jak by se snad dalo tušit. Oplývali totiž více než deseti procenty alkoholu, takže napáchaná paseka s přehledem předčila i jejich větší bratříčky. Přesto se po Hurvíncích jenom zaprášilo, ale neboť jich přecejeno bylo omezené množství, nestačili plně projevit své možnosti. Jejich triumf měl přijít až nazítří... Dalším chodem bylo ovocné víno, trochu připomínající Sangrii, které Míša doporučoval míchat s jakousi sladkou limonádou. V průběhu požívání této hodnotné speciality už se bujarost zábavy stala tak vysokou, že bylo rozhodnuto použít hudebních nástrojů. Nakonec naštěstí došlo jen na Datlovu španělku, které se s nadšením chopil Strakapoud. Začal předvádět svůj standardní program, na kterém však už začínala být značně znát koketérie s Hurvínky. My, jeho kolegové, kteří pravidelně aktivně spolupracujeme a sami přispíváme svými kreacemi, jsme nic mimořádného nepozorovali. Sázím se, že ani nikoho z vás by kytarista Ančabandu, co chvíli se řítící z židličky, nevyvedl z míry. Němci však nechápalí!

Ale ani pro ně nebyli Hurvínci dnešním prvním občerstvením, a tak netrvalo dlouho a jejich stav si v ničem nezadal s naším. Písně, které toho večera zazněly si naštěstí nikdo nepamatuje, ale jistojistě lze tvrdit, že něco takového se jen tak neslyší. Pokud by si někdo chtěl udělat představu o kvalitě produkce naší kulturní úderky, doporučuji pro začátek účast na besídkách ústavů pro mládež, postíženou demencí. Asi největší perla večera nastala, když nám Míša zapěl jakousi španělskou lidovou baladu, při které ho Strakapoud doprovázel drnkáním a kvílením. Jelikož nám posléze Míša vysvětlil, o co v ní jde, zprostředkuji to i vám. Tak tedy: Píseň opěvuje jistý hmyz, nejspíš brouka, který žije v hovnech (*Scheisse*). Oblíbeným místem jeho výskytu jsou pak zejména různé žumpy (*Latrinfekal*). Tento brouk žije velmi spokojeně, neboť mu není třeba ani jídla ani pití, ani marihuany. Je prostě na sracky. To pro ilustraci úrovně našeho večírku. Ještě podotýkám, že jsem si píseň v této verzi zaznamenal na diktafon a po návratu ji přehrál přítelkyni, která je všeobecně známa naprosto nekritickým obdivem k tvorbě naší skupiny. „Co je to hnus? Hrc Prc?“ vyzvíдалa škádlivě. „Ba ne, to jsme my v Německu!“ uvedl jsem věc na pravou míru s potouchlým úsměvem. Dáma zbledla, naskočilo jí několik oparů a když pominul tik, vypravila ze sebe pouze odměřeně: „Vy ste ale debilové!“

Přes notný základ, se kterým jsme už přijeli, se podařilo přecejeno motorkářské zásoby zlikvidovat a tedy úspěšně reprezentovat. Cítili jsme však, že jsme na pokraji sil, a koneckonců ani hostitelé už nepatřili mezi nejsvěžejší. Říká se, celkem pravdivě, že alkohol odstraňuje jazykové bariéry a opilci celého světa si dokonale porozumí. Jenže my se k ránu propracovali do stadia, kdy kvalita artikulace, jakožto i rozevláté posunky znemožňovaly rozhovor i mezi příslušníky téhož národa. Nějakým způsobem jsme se tedy dohodli, že je toho dost a z posledních sil se odplazili do svých cel.

První věc, kterou jsem ráno spatřil, byl zbědovaný Strakapoud, který seděl na posteli, držel se za hlavu a usilovně naříkal. „Ježiš, mě bolí hlava“ bědovala okrasa skupiny. Kupodivu já se cítil fajn a dokonce jsem zavtipkoval: „Ty vole, to by mě zajímalo, co tě v ní tak může bolet!“ Dlouho jsme se ale nechechtali, neboť naše ranní selanka byla znenadání přervána táhlým hutným zvukem, připomínajícím nepříliš vzdálenou kanonádu. Lekli jsme se, ale pak nám došlo, že Bandaskův zdravý zaživací trakt nám popřál dobrého jitra.

Následovalo jakési nepříliš cílevědomé bloudění budovou, během něhož páchala většina členů výpravy něco jako osobní hygienu. V hodovní síni jsme objevili zbytek Becherovky a jednu láhev vína, takže o hodnotnou snídani bylo postaráno a litali jsme v tom znova. Už ani nevím, kdo přišel s návrhem vyrazit do ulic, snad Bandaska. V každém případě jsme příležitost k rozšíření ostudy i mezi nevinné civily radostně uvítali a za několik okamžiků se už naše společenstvo potácelo před věznicí.

Fronhaus je úpravné městečko s typickými německými domky, které známe i z našeho pohraničí. Nutno ale podotknout, že i zde se našlo několik obdivuhodných barabizen. Ty nám pak dle hesla „Co je císařovo císaři“ sloužily jako kulisa při zhotovování dokumentárních skupinových fotografií. Značně nás překvapilo vysoké množství cizokrajných občanů, ať už to byli Číňani, Turci, nebo vyložení černoši. Dá se říct, že nejtypičtějšími Evropany jsme zde byli my.

Bandaska navrhl, že bychom mohli navštívit nějakou restauraci a dát si polívku. Touto myšlenkou jsme byli nadšeni, což se ovšem nedá říct o obsluhujícím personálu. Postupně nás vyrazili asi ze čtyřech podniků, aniž by kdokoli svou chatrnou němčinou zjistil důvod. Polívka se nekonala. Já jsem ještě zašel do trafiky z důvodu zakoupení pohlednic pro své zhýralé přítelkyně, ale taktéž jsem se potápal se zlou. Tím bylo fiasko vycházky definitivně završeno a my se s hanbou vrátili do vězení.

Míša mezitím vykouznil chutný oběd, takže jsme se přecejem solidně nadláblí. Teď už nic nebránilo našemu odjezdu na místo plánovaného srazu. Ten měl totiž proběhnout na jakémsi pahorku za městem, kde byla část lesa speciálně upravena pro motoristické radovánky. Nahoru vedla rozbahněná polní cesta, ostře se zařezávající do strmé stráně. Ta nevěstila nic dobrého, už když jsme na ní odbočili z hlavní. Po několika metrech nám nezbylo, než opustit vozidlo a tvrdě tlačit. Datel za volantem předvedl celkem solidní výkon, a tak se nám s vypětím sil podařilo naši dodávku dopravit až nahoru. Ke kvalitě stezky dlužno podotknout, že se nejjeden z delegátů sjezdu při cestě nahoru zřítíl i s motocyklem do močálu.

My jsme ale byli na místě mezi prvními. Konstatovali jsme, že i zde si to zařídili perfektně. Vrchol pahorku byl porostlý borovicemi, a to právě tak hustě, aby skýtal soukromí před nepovolanými pohledy, ale zase tak řídko, aby se opilci nepomlátili o kmeny. K příjemnému posezení bylo určeno několik hrubě stlučených stolů a lavic, nechybělo ani velké ohniště s železným roštem, na kterém se připravovaly vybrané pochoutky. Celému areálu pak vévodil mohutný srub. Ten, jak okamžitě vypátral Strakapoud, byl po střechu nacpaný našimi dobrými známými- Hurvínký. Bezodkladně jsme se pustili do jejich likvidace, ale tentokrát zásoby dalece překročily naše možnosti. Datel tuto epizodu s odstupem času zhodnotil naprosto výstižně, proto ho ocituji: *Měli tam takovou boudu plnou piva. Jenže když přijely první motorky, tak my už sme za ní dávno blili.* Nemám k tomu žádný komentář.

Nějakým zázrakem byl nahoru vytáhnut i přívěs plný dřeva a my byli požádáni, abychom pomohli s jeho vykládkou. No, moc účinná pomoc to tedy nebyla. Přesto měl příjezd tohoto vleku zásadně pozitivní význam pro průběh večera, neboť po vyložení paliva se změnil v improvizovaný přístřešek diskžokeje. Zatím jsme na tohoto muže hleděli pohrdavě. Nikdo z nás však ještě tou dobou netušil, že je to jediný účinkující umělec dnešního večera.

Prozatím jsme podnikali zoufalé útoky na šiky Hurvínků, proti jejichž přesile jsme se postavili se sebevražednou odvahou hodnou antických reků. Průběžně přijížděly impozantní motocykly a jejich majitelé se radostně vítali se svými přáteli. I nám bylo představeno několik významných účastníků, nemohli jsme jim už však věnovat patřičnou pozornost. Strakapoud navíc převáděl jejich jména na přezdívky různých blatenských figurek. (Např. Míšova dcera Melína= Kotrmelína, či jakási pohledná dívka Káťa= Kád'a)

Ale to už kdosi vymyslel, že doba dozrála k tomu, aby vzácná návštěva předvedla své nevšední umělecké kousky. Bandaska jakýmsi nevidanými kejkli připojil aparaturu na zdroj ve srubu a po nezbytné brnkoladicí destrukci dokonce vyloudil ze soustavy jakýs takýs zvuk. To bylo taky poslední úspěšné dějství dramatu. Začalo se totiž hrát. Hned při prvních taktách se Štajner zřítíl do židliček u jednoho z nedalekých stolů, pod nímž také záhy své vystoupení ukončil. Baskytary se tedy chopil Datel, ale námi produkovaný lomoz by už významněji nepozdvihl ani Paganini. Němci prozatím nedávali najevo pohoršení, proto jsme bez zábran pokračovali. Strakapoudova bitva s Hurvínky se už chýlila ke konci a když při písni „Princezna na hrášku“ vykřikoval: „Das ist mein song, das ist mein song!“ byl k smíchu nejen nám, ale i Kátě, které byla informace určena. Někdy v té době mě Eva požádala, zda bych nemohl hrát stejné písničky, jako ostatní, nebo se tak alespoň tvářit. Dost jsem se po této taktické kritice zastyděl, protože pokud jsem znechutil i tak tolerantní děvče jako je Eva, musel to skutečně bejt hnus... Mezitím Datel, kterému v opilém těle přecejem zbylo trochu cti, vyhledal úkryt za jedním z početných stohů bas s Hurvínky. Odtud na nás pošťkával krátké povely, většinou málo lichotivé. Po několika velmi špatně provedených skladbách vydal dokonce příkaz odstranit Strakapouda. Celkem zbytečně. Pan umělec totiž právě upadal do komatu.

Historie praví, že Jan Lucemburský, když poznal, že bitva u Kresčaku se nevyvíjí zcela podle představ, prokázal nevšední statečnost. Ač slepý, nechal se odvést do největší bitevní vřavy, kde pochopitelně už moc parády nenadělal. Bůh dal, že dnes ani český Strakapoud z boje zbaběle neutekl! Ač mu valem ubývalo sil, dovlekl se k největší hromadě Hurvínků a po velmi krátkém boji na život a na smrt zkolaboval bez nejmenší šance poblíž.

To už jsem ovšem pozoroval jako řadový účastník, neboť mezitím Datel vyrazil i mě. Chvilí jsem se potloukal kolem srubu a procházka mi udělala vyloženě dobře. Rozhodně jsem scénu, kdy se rozléty dveře a dva pochopové vyrazili ven koženého Strakapouda, vnímal úplně ostře. Dokonce se mi podařilo bezvládného přítele dopravit do naší dodávky, kde ho za nějakou chvíli objevila Mirča. „Kdo dal toho Blba do auta, dyť se tam pobleje!“ začala okamžitě zlobně pištět. K svému činu jsem se odvážně přiznal a hájil se tím, že když to na něj přijde, jistě si stačí doběhnout ven. Mirča byla v ráži: „Ten? Ten je schopnej zabloudit i v tom autě!“ Narážela patrně na nedávnou příhodu, kdy se Strakapoud vypravil do Prahy na fotbal a za týden volal z Uherského Hradiště a stěžoval si na nevalnou úroveň tamního filmového festivalu.

Nakonec jsme nebožáka nechali povalovat se na místě spolejezdce a zaměřili pozornost na bujaře halasící hlouček před srubem. Propukla zajímavá společenská hra, o které stojí za to se zmínit. Všichni zúčastnění nejprve vyfasovali po hřebíku. Potom obstoupili dřevěný špalek a každý si do něj kladívkem špičku svého hřebíku zatloukl. Asi tak půl centimetru. Celý princip spočíval v tom, že kroužkem hráčů kolem špalku kolovalo kladívko a každý se snažil co nejdřív ten svůj zatlouct po

hlavičku. Měl ovšem vždy jen jednu ránu- pak musel kladívko poslat dál. Tato soutěž probíhala ve třech kategoriích. Širokou stranou kladívka- pro blbce, nešiky, děvčata a pro mě. Ostrou stranou kladívka- pro normální hráče. Sekerkou- mistrovská třída. Ten, kdo byl vlastníkem posledního nezatloučeného hřebíku prohrál a platil ostatním kořalku. Ještě, že jsme měli všechno zadarmo! Jinak by mě moje nešikovnost vyšla pěkně draho. Zato vyloženě bodoval Datel. Kdekdo se totiž snažil dát co největší ránu a pokud se trefil, zajel tam hřebík napoprvé. Na tu jednu dobrou se pak třeba desetkrát naprázdno řezalo do špaluku. Datel zvolil taktiku zcela odlišnou. Vzal si příklad ze svého opeřeného jmenovce a drobnými, leč přesnými klovanci zapouštěl do špaluku jeden hřebík za druhým. Vzbudil tak u ostatních značný respekt, ovšem nástup Bandasky anuloval veškeré dosavadní rekordy. Už řádně zhurvinkovatěleho ho kdesi objevily holky a dostrkaly ho až ke špaluku, kde se právě rozjíždělo další kolo. Pravidla mu patrně vysvětlily dost zběžně, protože Bandaska se toporně rozmáchl, pak se vzduchem mihla pravice, kladívko zarachotilo a veškeré hřebíky zmizely. Až po bližším ohledání se zjistilo, že jsou všechny hluboko zaraženy ve špaluku. Vysvětlit mu, že má zatloukat jen jeden a alespoň dvakrát se ze slušnosti netrefit se nepodařilo, takže byl diskvalifikován. Alespoň si tedy šel dát paňáka, protože jeden z hřebíků musel zákonitě zatlouct jako poslední, takže vlastně prohrál a šel si ho tedy jako vítězi poručit. To jediné z pravidel pochopil.

Nicméně večírek se chýlil ke konci. Řady motorkářů začaly řídnout, Strakapoud vytrvale spal a my ostatní byli tumpachovi jak ježek v Křemílkovi, když vrazil rypákem do pařezu. I našrot zpítý mírumilovný abstinent legionář se kamsi odplazil. Jen Evča, která propadla gamblerství, stále ještě bušila kladivem do špaluku. Byl vydán povel k ústupu. Kdosi z motorkářů se nabídl, že nám odveze dodávku s pohybu neschopnými na základnu, my ostatní se v houfu kolem ní vydali na stezku smrti pěšky. Asi v polovině cesty jsme objevili v bahně Štajnerovu botu, což bylo neklamně znamení, že bychom měli věnovat pozornost zoufalému úpění z nedalekého křoví. Po krátkém průzkumu byla naše sestava opět pohromadě. Štajner se dokonce vzchopil k samostatné chůzi, byl však poněkud mimo, protože své prosebné: „Hilfe! Hilfe!“ kňoural celou cestu.

Když jsme dorazili do objektu věznice, pokoušel jsem se zorganizovat poslední vtípek akce. Hodlal jsem využít markantní podoby Datla a Strakapouda. Ti dva, když mají stejně upravené vlasy a zapuští vous, jsou k rozeznání jen podle toho, že Datel není žádná elektrická zařízení. Proto jsem nejmenované účastníci zájezdu navrhl, že by bylo velmi žertovné navléci bezvládného Strakapouda do šatů bezvládného Datla a pak ho hodit k Mirče do ložnice. Dáma se na mě zle osopila slovy: „Teda, Vokoune, nevím, co ti Mirča tak strašného udělala. Nech Strakapouda, kde je!“ Vehemence, se kterou byla Mirča bráněna na mě v té chvíli udělala dojem. Až ráno jsem však dle Strakapoudova chvástání seznal, že i v tak čistých citech, jako péče o čest kamarádky může plavat leccjaké svinstvo.

Nedělní probuzení nestálo za moc. Po dvou dnech vypjatých výkonů nám nebylo nejlépe. Ani matné vzpomínky na včerejší ostudu v nikom nebudili přehnanou hrdost, či pýchu. Postupně jsme se shromáždili v jídelně a zahanbeně po sobě pokukovali. Němci se chovali naprosto přirozeně a ničím nenaznačovali, že by se jich úroveň našeho představení dotkla. Zde je třeba uznat, že do Evropy máme ještě daleko. Něco podobného provést v Čechách třeba Bulhaři, dostali by bezpochyby přes držku. O nás naopak všichni pečovali a Míša dokonce obstaral u nějakého tureckého kamaráda výbornou pochoutku, která značně přispěla k zlepšení našeho stavu. Mám dojem, že se to jmenuje „Horšit“ a je to dost rozšířené jídlo v oblasti Středního východu. Základ pokrmu tvoří mleté maso a spousta zeleniny. Chutnalo to bezvadně a děvčata se ihned zajímala, z čeho to Míšův kamarád vlastně vyrábí. Míša chvíli nemohl najít pravá slova, dokonce se snad bál, aby to neřekl nějak netaktně, až nakonec pravil naprosto výstižně: „Funzig Prozent méé und funzig prozent béé!“ Samozřejmě se nikoho nedotkl.

Ještě chvíli jsme se občerstvovali Hurvíny, ale všem bylo jasné, že máme li se dostat domů včas, musíme vyrazit. Loučení bylo dojemné. Každý, kdo nás přišel vyprovodit, přinesl nějakou pozornost. Míša dodal několik dalších porcí exotické krmě, jiní kamarádi nám do auta zasunuli bednu Hurvínků, ale kolega diskžokej se prezentoval nejlépe. Věnoval nám celý pakl kazet, ze kterých večer hrál. Trochu sice pokazil slavnostní chvíli poznámkou, že se máme podle toho naučit hrát, ale jistě to byl nějaký vtípek.

Naše výprava se vydala na cestu k domovu. Řízení se ujala Mirča a z důvodu našich solidních zásob na palubě jí to už zůstalo až do Blatné.

Deprese ze špatně zvládnutého uměleckého výkonu nepatří k jevům, které by v Ančabandu měly dlouhého trvání. Přesto se naše rozhovory točily převážně kolem tohoto tématu. „Ježíš, to je vostuda“ hořekoval Datel, „já bych se nedivil, kdyby Němci zase nasedli na tanky a jeli na nás.“ Bandaska ho uklidňoval, že nehrozí žádné vážnější nebezpečí, neboť hranice naší vlasti střeží armáda, v jejíchž řadách stojí Mlha. Já se navíc nabízel, že v naší obci má chalupu ministr zahraničí Žielenec, který mi jistě vyjde vstříc a nějak už to s Němci urovná. Štajner byl ztělesněním klidu a pohody: „To mají za Fučíka!“ prohlásil rozvážně a vymlaskl Hurvína na jeden lok. Datla tato myšlenka zřejmě zaujala, neboť trochu ožil, a již s méně ztrhanou tváří uzavřel debatu: „Ty vole, toho je dost za Lidice, Ležáky i Javoříčko!“

Debata se pak stočila na zajímavá politická témata a musím říct, že z některých závěrů, ke kterým jsme dospěli, by šla hlava kolem i předním kapacitám od Republikánů. Publikovat je však nehodlám. Jako ukázkou uvedu jen název jednoho námětu historického: Výbor dobré vůle Evy Braunové.

Asi dvě stě kilometrů od hranic jsme zjistili, že početní stav Hurvínků v darované basičce je zcela neuspokojivý a začali se strachovat o svůj osud. Bandaska vyloženě znervózněl. A právě v této situaci se na nás obořila Mirča se slovy: „Kluci, bude třeba někde vzít naftu, bliká mi nádrž.“ Bandaska se už neovládl a doslova vyletěl: „No jo, to se ti řekne, nádrž... Jenže nám tady bliká bedna!“

Situace na dálnici se prudce zhoršovala. Začalo pršet a na mnoha místech došlo k hromadným haváriím. Mirča už měla natočeno několik set kilometrů, jenže nikdo ji nemohl vystřídat- zbytek expedice byl dílem zlit, dílem propadal melancholii z žízně. Když jsme posléze tankovali, požádala mě tedy naše švarná šoférka, jestli bych si k ní přisedl dopředu a nějak se jí pokoušel zabavit. Je mi jasné, že veškeré moje přítelkyně (najmě zhýralé), při čtení těchto řádků silně piští. Avšak uvažte, že Mirča si mě nevyvolila proto, že by chtěla poslouchat něco moudrého, nebo milého, ale proto, aby díky šokům z mých hovězin neusnula!

Na státní hranici jsme přijeli za úplné tmy a v hustém lijáku. Žádná pověřená osoba o nás nejevila sebemenší zájem, a tak jsme projeli celnicemi prakticky bez zastávky. V první hospodě na naší straně jsme se zuřivě vrhli na pořádné půllitry a patřičně se občerstvili. Tím pádem cesta do Blatné uběhla už docela rychle, stejně jsme ji valem prochrápali.

Události pak už nabraly rychlý spád. Projeli jsme Blatnou, poklonili se před Barem a odpotáčeli se do patřičných ubikací. Bylo pondělí, velmi časně ráno a ostatním lidem začínal obyčejný pracovní den.

Celá akce měla však ještě malou dohru. Když jsem se v pátek dostavil na motorce do Baru, uviděl jsem u jednoho stolu Míšu. Ve zmatku jsem narazil přílbu na hlavu a pokoušel se proplížit do salonku. Míša mě však odhalila dokonce radostně vítal. Z jeho nadšených litanií jsem ke své hrůze vyrozuměl, že je naší produkcí nadšen a na příští rok se nám pokusí zajistit vystupování v Americe! Zmateně jsem se obrátil na Datla: „Proč? Dyt' Amici nám nikdy nic tak hrozného neudělali!“ Datel jen zamyšleně pokýval hlavou: „Nám ne... Ale Němcům jo.“